

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: V. T. N., nar. ,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem ZZC,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329777-17/ČJ-2024-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla stanovena doba zajištění 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
- Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný podle něj vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávně posoudil řešenou

právní otázku. Rozhodnutí bylo pouze obecně odůvodněno, aniž by se žalovaný zabýval proporcionalitou omezení svobody. Žalobce poukázal na to, že v ČR žije již 16 let, v minulosti zde měl povolen dlouhodobý pobyt. Za dobu pobytu zde navázal přátelské vztahy, ČR považuje za svůj domov. Správní vyhoštění pociťuje spolu se svými známými jako zdrcující osobní neštěstí. K zemi původu již nemá žádné vazby. Žalovaný otázku vazeb pominul. Dle žalobce je rozhodnutí o zajištění nezákonné, jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity. Na místě bylo uložení některého ze zvláštních opatření, tím se ale žalovaný nezabýval. Odůvodnění rozhodnutí je v tomto ohledu nedostatečné. Závěr žalovaného, že není možné žalobci uložit opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že nemá nahlášenou pobytovou adresu, je dle žalobce absurdní, neboť fakt, že nemá nahlášené bydliště naopak odpovídá tomu, že zde nemá pobytové oprávnění. Odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření je dle žalobce pouze obecné s odkazem na jeho nedůvěryhodnost, aniž by byly zohledněny žalobcem uváděné skutečnosti a bylo řádně zdůvodněno, proč nebylo možné zvláštní opatření uložit. Dále žalobce namítl nepřiměřenost délky zajištění na 90 dnů. Poukázal na to, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. V napadeném rozhodnutí absentuje dostatečné uvedení skutečností vedoucích k závěru o zajištění. Při rozhodování o délce zajištění má žalovaný vycházet z předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, je třeba dbát oprávněných zájmů cizince a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv. Délka zajištění musí být přezkoumatelně zdůvodněna. Dále žalobce namítl porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na naplnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zajištění žalobce. Rozhodnutí bylo dle žalovaného dostatečně odůvodněno. V odůvodnění rozhodnutí se vypořádal s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění, dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. Bylo vycházeno ze skutkového stavu, kdy žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, a to minimálně dne 18. 10. 2024 a bez platného oprávnění k pobytu od 29. 5. 2017 do 18. 10. 2024, kdy byl kontrolován policií. Při kontrole dne 18. 10. 2024 neuposlechl výzev kontrolujících policistů, kdy následně po jeho útěku z místa kontroly byly policisty použity donucovací prostředky, ve formě hmatů, chvatů a pout. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 2008 na podkladě pobytového oprávnění, avšak dne 22. 2. 2017 bylo pravomocně zastaveno řízení o žádosti o prodloužení tohoto oprávnění. Poté byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 28. 5. 2017. Žalobce výjezdní příkaz nerespektoval a nadále setrval na území ČR, jak i potvrdil do protokolu. Rovněž sdělil, že svůj cestovní doklad ztratil před dvěma lety, nový si vystavit nenechal. O svůj pobyt se dále nijak nestaral, i když si jej byl vědom. Žalobcem bylo také uvedeno, že nemá prostředky na složení finanční záruky. K adrese svého pobytu sdělil, že bydlí na různých místech u svých známých. Z jednání a pobytové historie žalobce je dle žalovaného zřejmé, že rozhodnutí o správním vhoštění či uložení zvláštní opatření by nerespektoval a nadále by pobýval na území, tak jako tomu bylo doposud. Na stranách 2 až 4 rozhodnutí bylo vysvětleno, proč nebylo žalobci uloženo některé z mírnějších opatření. Žalobce si sám svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav naprosté nedůvěryhodnosti. Na straně 5 napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, proč byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů. Pro realizaci správního vyhoštění bude zapotřebí nejprve vyřídit žalobci náhradní cestovní doklad. Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) jako

příslušný orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady na zastupitelský úřad dotčené země. Poté je nuceno vyčkat reakce daného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje v řádu několika týdnů (od 30 do 60 dnů). Při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Žalobcem navrhovaný odkladný účinek je podle žalovaného neúčelný, neboť ze správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 21. 10. 2024 podal žádost o přiznání mezinárodní ochrany v ZZC X. S ohledem na tyto skutečnosti bylo jeho zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ukončeno a žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 19. 10. 2024 prováděla hlídka dne 18. 10. 2024 činnost ve svěřeném úseku v Praze 4, kdy bylo kontrolováno vozidlo, ve kterém jel žalobce a jeden další cizinec. Žalobce se po zastavení vozidla pokusil hlídce utéci, avšak zakopl, upadl a byl dostižen. Zároveň byl vyzýván k zastavení a upuštění od svého protiprávní jednání. Následně bylo zjištěno, že se na území ČR zdržuje neoprávněně.
6. Žalobce při výslechu sdělil, že je nerozumí česky, je zdravý. V ČR žije od roku 2008, měl zde povolen dlouhodobý pobyt, který mu skončil v roce 2016, podával si žádost o jeho prodloužení, ale ta mu byla v roce 2017 zamítnuta. Následně mu byl vystaven výjezdní příkaz, avšak nevystoupal z důvodu nedostatečných finančních prostředků na cestu. Od té doby zde je nepřetržitě a pro legalizaci pobytu nic nedělal. Je si vědom toho, že pobývá na území ČR bez jakéhokoli oprávnění. Cestovní doklad ztratil před dvěma lety, nový si dosud nevyřídil. Bydlí na různých místech u svých známých v Praze, nemá nahlášenou žádnou pobytovou adresu, nemá označenou domovní schránku ani zvonek. Adresu současného pobytu si nepamatuje. Přicestoval zde za prací, chtěl podnikat, avšak to nevyšlo. Nyní pracuje jako brigádník, nemá žádnou smlouvu, pomáhá svým kamarádům. V ČR nemá žádný majetek, nemá sjednáno zdravotní pojištění. O azyl nežádal. K dotazu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření sdělil, že nemá moc peněz, pouze pro svou potřebu. Je rozvedený, má dceru, která je již téměř dospělá a žije ve Vietnamu, žalobce s ní již asi 12 let není v kontaktu. Rodiče již zemřeli, sourozence nemá. Ve Vietnamu žil s manželkou a dcerou. V ČR nemá žádné vazby. Nemá se do vlasti kam vrátit, musel by tam řešit bydlení. Byl tam naposledy v roce 2014. V ČR by chtěl zůstat, líbí se mu tady, ve Vietnamu mu ale nic nehrozí.
7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329777-15/ČJ-2024-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 3 roky.
8. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329777-17/ČJ-2024-000022-ZSV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je police povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
12. Soud úvodem poznamenává, že zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí bylo již ukončeno, neboť žalobce dne 21. 10. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany, jak plyne z rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2024, č. j. OAM-1427/BA-BA07-BA03-PS-2024, které je též součástí správního spisu a kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž doba zajištění byla stanovena do 9. 3. 2025. Následně byl dne 25. 10. 2024 žalovaným vydán příkaz k ukončení zajištění žalobce podle žalobou nyní napadeného rozhodnutí.
13. Namítanou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalovaným bylo v jeho rozhodnutí dostatečným způsobem zdůvodněno a vysvětleno, z jakého důvodu byl žalobce zajištěn a proč mu nebylo možné uložit žádné ze zvláštních opatření.
14. Žalovaný uvedl, že dne 19. 10. 2024 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a to na dobu 3 let. Poukázal na to, že žalobcův neoprávněný pobyt na území ČR byl odhalen činností policie s tím, že žalobce se pokusil při zastavení vozidla hlídkou hlídce utéci. Byl však dopaden a ztotožněn, následně bylo zjištěno že v ČR neoprávněně pobýval již od roku 2017. Konkrétně dne 22. 2. 2017 bylo pravomocně zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění a následně mu byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 28. 5. 2017, ten však žalobce nerespektoval a nevycestoval a bez dalšího v ČR dále nepřetržitě pobýval.
15. Soud k tomu uvádí, že důvodem zajištění žalobce bylo mj. vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci uloženo téhož dne jako zajištění, přičemž bylo vycházeno

z toho, že zde je nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit výkon tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu soud považuje především za podstatné, že žalobci byl již v roce 2017 vydán výjezdní příkaz, který nerespektoval a v ČR naopak vědomě bez dalšího pobýval, kdy nadto též uvedl, že nijak neřešil ani ztrátu svého cestovního dokladu. Žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou, tedy nikoli aktivitou samotného žalobce, nadto za situace, kdy se žalobce pokusil po zastavení automobilu, ve kterém byl kontrolován, policii utéci. Žalobce tedy od samotného počátku řízení s se správním orgánem nespolupracoval, neboť se pokusil vyhnout kontrole jeho osoby. Následně bylo provedenou kontrolou zjištěno, že v ČR neoprávněně pobývá od roku 2017, kdy mu byla zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, přičemž žalobce si byl vědom toho, že v ČR pobývá neoprávněně takto dlouhou dobu a rovněž si byl vědom ztráty svého cestovního dokladu, kterou nijak neřešil.

16. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný neměl dostatečně zohlednit jeho 16letý pobyt v ČR, je tato námitka v kontextu zmíněných skutečností zcela nedůvodná, neboť délka tohoto pobytu byla z velké části tvořena pobytem bez pobytového oprávnění. Taktéž fakt, že žalobce považuje ČR za svůj domov nebo že si zde našel přátele, nemá pro závěr o jeho zajištění za výše uvedených okolností jakýkoli význam. Při výsledku žalobce navíc uvedl, že nerozumí česky a žádal o tlumočníka, kdy při takto dlouhém pobytu a tvrzených vytvořených vazbách by již bylo možné očekávat přiměřenou znalost jazyka. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, aby bylo nutné přistoupit k zajištění, neboť naopak žalobce již tím, že se pokusil hlídce utéci, a poté zprvu odmítal uvést informace ke své osobě, prokázal svou nevěrohodnost, která byla poté doplněna dalšími samotným žalobcem sdělenými skutečnostmi, kdy zde nemá žádnou stálou adresu, nemá finanční prostředky, nemá sjednáno zdravotní pojištění, pracuje bez smlouvy pro své kamarády apod.
17. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že nebylo ze strany žalovaného dostatečně zdůvodněno, proč nebylo možné žalobci uložit některé z mírnějších zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
19. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec

bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.

20. Dle žalobce bylo odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření pouze obecné s odkazem na jeho nedůvěryhodnost, aniž by byly zohledněny jím uváděné skutečnosti a bylo řádně zdůvodněno, proč nebylo možné zvláštní opatření uložit. S tímto názorem se soud neztotožňuje.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k možnosti uložení zvláštních opatření žalobci souhrnně uvedl, že k tomuto řešení nepřistoupil, neboť zde je nebezpečí, že žalobce neodcestuje a bude nadále v ČR neoprávněně pobývat, kdy tento závěr je podložen jeho dosavadním vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy.
22. K možnosti uložení dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil tam uvedené povinnosti. K tomu poukázal na vyjádření žalobce, který sdělil, že bydlí u svých známých, nemá žádnou stálou adresu. Žalobce žádnou adresu nehlásil ani ji nezná, lze mít tedy pochybnost o možnosti jeho zastižení. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nemá v ČR žádný majetek a nemá ani finanční prostředky na vycestování, dle žalovaného nelze očekávat, že by žalobce z ČR vycestoval. Není zde žádná záruka, že by žalobce plnil uložené povinnosti. Ze shodných důvodů (značné riziko, že žalobce z ČR nevycestuje a nebude jej ani možné zastihnout, absentují záruky plnění jakýchkoli povinností) žalovaný nepřistoupil ani k uložení opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení.
23. Možnost uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla taktéž vyloučena z důvodu, že žalobce nedisponoval dostatečnými finančními prostředky, kdy jak sám žalobce sdělil, má pouze prostředky pro svou osobní potřebu.
24. Soud se ztotožňuje s žalovaným, pokud jde o jeho závěr o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření v případě žalobce, kterého lze dle soudu považovat za zcela nevěrohodnou osobu. Namítá-li žalobce, že žalovaný uvedl, že žalobce nemá v ČR žádný nahlášený pobyt, a proto vyloučil možnost uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což žalobce považuje za absurdní s tím, že absence nahlášeného pobytu přece naopak odpovídá tomu, že zde nemá žádné pobytové oprávnění, pak k tomu soud uvádí, že žalobci lze dát sice za pravdu, že absence pobytového oprávnění v jeho případě skutečně současně představuje i absenci hlášeného pobytu, nicméně dané naopak má zásadní význam pro posouzení uložení opatření dle písm. a) zmíněného ustanovení, neboť nemá-li žalobce hlášen pobyt a ani nebyl schopen uvést žádnou adresu, kde se nachází, není ani představitelné, aby se z nějaké stálé adresy hlásil a plnil jakékoli uložené povinnosti, tedy je možnost aplikace tohoto ustanovení vyloučena. Soud zároveň dodává, že žalobce také zmínil, že v ČR je přibližně již 16 let, proto by se dalo předpokládat, že zde bude mít alespoň nějakou stálou adresu, i kdyby tuto neměl nikde nahlášenou. Žalobce však k dotazu, kde se zdržuje, zda má například nějakou nájemní smlouvu, sdělil, že si adresu svého pobytu nepamatuje, bydlí na různých místech u svých známých v Praze. Nemá nikde hlášenou adresu, nemá označenou schránku ani zvonek. Žalovaným bylo taktéž odůvodněno, proč ve věci žalobce nepoužil některé z opatření dle písm. c) či d) daného ustanovení, kdy i ta žalovaný vyloučil pro nedostatečné záruky, že by žalobce skutečně plnil uložené povinnosti, byl k zastižení a z ČR vycestoval. Rovněž závěr o nemožnosti využití finanční záruky je souladný s okolnostmi případu, neboť předně sám

žalobce sdělil, že nemá dostatečné prostředky, pouze mu postačují pro jeho osobní potřebu. Ostatně právě absence finančních prostředků byla dle sdělení žalobce i důvodem, proč neměl splnit povinnost vycestovat, kterou měl uloženou výjezdním příkazem z roku 2017.

25. Závěr o nemožnosti uložit žalobci zvláštní opatření je jednoznačně podpořen dosavadní pobytovou historií žalobce v ČR, ke které bylo zjištěno, že zde žalobce sice v minulosti měl povolen dlouhodobý pobyt, ale žádost o jeho prodloužení byla zamítnuta již v roce 2017, přičemž od této doby zde pobýval vědomě neoprávněně. Ve světle těchto skutečností je proto je argumentace ohledně pobytu v ČR v délce 16 let zcela bez významu. Naopak soud považuje za podstatné, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn činností policejní hlídky (které se nadto pokusil utéci), tedy pokud by tato nebyla provedena, žalobce by pobýval v ČR zřejmě bez dalšího neoprávněně i nadále. Tomu odpovídá i to, že nečinil od roku 2017 žádné další kroky k legalizaci zdejšího pobytu. Uvedl pouze, že cestovní doklad ztratil před dvěma lety a nevěděl, co má dělat, nový si nevyřídil. Přestože žalobce prvotně v ČR pobýval legálně na dlouhodobý pobyt, kdy, jak uvedl, zde chtěl podnikat (což ale nevyšlo), od roku 2017 svůj pobyt nijak dále neřešil. Ke způsobu obživy sdělil, že zde nemá žádnou pracovní smlouvu, pomáhá svým krajanům a ti mu za to platí.
26. Dále žalobce namítl nedostatečné odůvodnění délky zajištění na 90 dnů a nepřiměřenost této délky. Co se týče této námítky, soud předně uvádí, že žalobcova argumentace je pouze ve zcela obecné rovině, kdy žalobce pouze namítl, že při stanovení délky zajištění je třeba přihlédnout k předpokládané složitosti přípravy správního vyhoštění, dále, že je třeba dbát oprávněných zájmů cizince a je třeba se vyvarovat nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv. Žalobce však neuvedl, v jakém ohledu měl v tomto směru žalovaný pochybit, nezmínil v tomto směru žádnou skutečnost, kterou měl žalovaný opomenout nebo neadekvátně zohlednit.
27. K této námitce soud úvodem konstatuje, že délka zajištění byla žalovaným zcela dostatečně odůvodněna. Žalovaný konkrétně uvedl, že tato délka byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, tedy přesně ve smyslu námítky žalobce. Soud poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že: *„Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu - nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“*
28. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, který, jak soud již uvedl, žalobce dle svého sdělení ztratil, aniž by tuto ztrátu dále řešil. Žalovaným bylo dále vysvětleno, že z důvodu absence dokladu bude nutné vyříditi žalobci doklad náhradní, přičemž v tomto ohledu je potřeba nejprve ověřit žalobcovu totožnost, což je řešeno dotazem na Interpol a zastupitelský úřad státu. Je třeba vyhotovit žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu, která je poté zasílána na ŘSCP. Tento orgán vyhotoví dožádání, které s potřebnými podklady zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Následně je třeba vyčkat reakce daného státu. Doba vydání náhradního dokladu se u třetích zemí

obvykle pohybuje v rozmezí od 40 do 60 dnů. Bylo též přihlédnuto k době potřebné pro zajištění přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizinec přes jiné státy a komunikuje s daným státem. Na základě těchto skutečností shledal žalovaný délku zajištění 90 dnů jako přiměřenou a soud žádné zásadní pochybení v tomto ohledu nenalezl. Naopak ve správním spise následuje poučení žalobce o možnosti dobrovolného návratu ze dne 19. 10. 2024 a také zmíněná žádost o zjištění totožnosti. Dne 22. 10. 2024 bylo žalovanému doručeno oznámení o tom, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Následně bylo zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí ukončeno, jak soud již předeslal v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku, kdy žalobce byl „tzv. přezajištěn“ podle zákona o azylu z důvodu, že požádal dne 21. 10. 2024 o udělení mezinárodní ochrany. Pouze pro úplnost soud dodává, že v rozhodnutí žalovaný označil očekávanou dobu pro reakci třetího státu v rozmezí 40 – 60 dní, zatímco poté ve vyjádření k žalobě uvedl 30 – 60 dní, tato skutečnost nicméně nemá významný dopad na závěry ohledně délky zajištění, horní hranice rozmezí je navíc shodně 60 dní.

29. Lze doplnit, že žalobcem nebyly sděleny ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by měly nasvědčovat tomu, že by mělo realizaci jeho správního vyhoštění cokoli bránit. Ohledně svých rodinných poměrů sdělil, že ve Vietnamu žije jeho téměř zletilá dcera, se kterou však již po dobu přibližně 12 let neudrží žádný kontakt. Dodal, že je rozvedený, dříve žil ve vlasti s manželkou a právě dcerou. Jeho rodiče již zemřeli, sourozence nemá. Jedinou překážkou, kterou označil při svém vycestování do vlasti, byla skutečnost, že tam nemá žádné zázemí a musel by tam řešit bydlení. Tato skutečnost nicméně není bez dalšího relevantní překážkou vycestování, kdy zároveň žalobce nebyl schopen své bydlení vyřešit ani při pobytu v ČR, kde, jak uváděl, žil 16 let. K bytové adrese uvedl, že si ji nepamatuje, neboť bydlí střídavě u různých známých. Z uvedeného je tedy zjevné, že žalobce ani v ČR neměl stále uspokojivě vyřešeny své bytové poměry, jeho stav se tedy nebude ve vlasti v tomto ohledu zásadně lišit. Jiné překážky vycestování žalobce nezmínil, naopak výslovně opakovaně žalovanému potvrdil, že Vietnam je pro něj bezpečnou zemí a nic mu tam nehrozí.
30. Tento závěr je zároveň souladný se závěry závazného stanoviska ev. č. ZS57786 ze dne 19. 10. 2024, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Z tohoto stanoviska bylo žalovaným rovněž vycházeno, respektive bylo podkladem rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Nebyly shledány ani jiné překážky žalobcova vycestování.
31. Zcela obecnou námitku žalobce ohledně porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, soud taktéž důvodnou neshledal, žalobcem nebyla uvedena žádná konkrétní pochybení, kterých se měl žalovaný v tomto ohledu dopustit.
32. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Vzhledem k rozhodnutí ve věci samé bylo nadbytečné rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku. Lze však konstatovat, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření

rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 11. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce